

Rechtbank 's-Gravenhage

sector bestuursrecht

eerste afdeling, meervoudige kamer

Reg. nr. AWB 01/4162 CSV

UITSPRAAK

als bedoeld in artikel 8:77

van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Uitspraak in het geding tussen

X gevestigd te Z, eiseres,

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen als rechtsopvolger van het Landelijk instituut sociale verzekeringen, verweerder.

Ontstaan en loop van het geding

Bij besluiten van 20 april 2001 in de vorm van correctienota's heeft verweerder aan eiseres een premienaheffing met betrekking tot de jaren 1998 tot en met 2000 opgelegd, verbandhoudende met door eiseres niet verantwoord loon. Tevens heeft bij besluit van 19 april 2001 boeteregistratie plaatsgevonden en zijn bij besluiten van 30 april 2001 boeten over de jaren 1998 en 1999 opgelegd.

Bij besluit van 30 oktober 2001 heeft verweerder het tegen deze besluiten door eiseres gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiseres bij brief van 27 november 2001 beroep ingesteld.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

Het beroep is op 1 november 2002 ter zitting behandeld. Eiseres is verschenen bij gemachtigde W werkzaam bij V Belastingadviseurs.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door U en T beiden werkzaam bij het Uvw-Gak te Amsterdam.

Motivering

Partijen houdt in de eerste plaats verdeeld het antwoord op de vraag of verweerder terzake van een zevental werknemers wat betreft het jaar 1999 bij de omrekening van het door deze werknemers ontvangen nettoloon naar het brutoloon terecht het tarief voor anonieme werknemers van 60% van artikel 26b van de Wet op de loonbelasting 1964 heeft toegepast.

Verweerder is daartoe gekomen nadat zijn administratief controleur S bij een bij eiseres op 19 september 2000 aangevangen boekenonderzoek had geconstateerd, dat eiseres niet heeft voldaan aan de op grond van de Wet op de indentificatieplicht (Wid) geldende verplichtingen om de identiteit van de werknemers vast te stellen alsmede de aard, het nummer en een afschrift van het identiteitsbewijs in de loonadministratie op te nemen.

Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder op grond van de bevindingen van zijn looncontroleur terecht tot de conclusie gekomen dat eiseres niet heeft voldaan aan voormelde verplichtingen van de Wid. In alle zeven gevallen heeft eiseres zich niet gehouden aan de zogenoemde verificatie- en bewaarplicht bestaande uit respectievelijk het vaststellen van de identiteit van de werknemer en het opnemen in de loonadministratie van een deugdelijk afschrift van het identiteitsdocument van de werknemer. Zulks geldt evenzeer het identiteitsdocument van werknemer R nu daarvan ten tijde van de looncontrole de geldigheidsduur was verstreken.

Eiseres heeft dit ook niet weersproken. Zij is echter van mening dat het verzuim in de bezwaarfase kan worden hersteld door dan alsnog (deugdelijke) afschriften van

identiteitspapieren te overhandigen. Dat betoog slaagt niet. Het is immers niet mogelijk om achteraf de feitelijke vaststelling van de schending van de Wid-verplichtingen met terugwerkende kracht ongedaan te maken anders dan door aan te tonen dat van schending geen sprake was. Ook het hier aan de orde zijnde samenstel van wetgeving voorziet daarin niet. Weliswaar -zo blijkt uit hetgeen van de zijde van verweerder ter zitting is aangegeven- volgt verweerdere looninspectiedienst de gedragslijn inhoudende dat, indien daarom wordt verzocht, de betrokken werkgever de mogelijkheid wordt geboden het verzuim te herstellen, maar die herstellmogelijkheid is in tijd begrensd tot aan de datum van afgifte van de correctienota en geldt niet meer in de bezwaarfase. Overigens is niet gebleken dat eiseres aan verweerdere looninspecteur om herstel van het verzuim heeft verzocht.

Verweerder was derhalve bevoegd om bij de brutering toepassing te geven aan het 60%-tarief van artikel 26b van de Wet op de loonbelasting 1964. Van de met deze correctie samenhangende boete kan niet worden gezegd dat oplegging daarvan ten onrechte heeft plaatsgevonden. In beroep heeft eiseres dienaangaande ook geen beroepsgronden geformuleerd

Het tweede geschilpunt met betrekking tot de correctienota van 20 april 2001 terzake van over de jaren 1998 en 1999 niet ingehouden loonheffing, betreft de vraag of verweerder deze betalingen terecht heeft gebruteerd. Eiseres is de opvatting toegedaan dat verweerder niet tot brutering had mogen overgaan omdat nog niet vaststaat of de fiscus al dan niet afziet van naheffing en ook eiseres zelf nog niet expliciet heeft aangegeven dat van verhaal wordt afgezien.

De rechtbank stelt aan de hand van de bevindingen van de looninspecteur vast dat eiseres in 1998 en 1999 zonder inhouding en afdracht van loonbelasting, premies volksverzekeringen en premies werknemersverzekeringen loonbetalingen aan niet nader aangeduid personeel heeft gedaan. Tevens staat vast dat eiseres heeft nagelaten voor 1998 een deugdelijke kasadministratie te voeren en voor het jaar 1999 in het geheel geen kasadministratie heeft bijgehouden.

Hiermee is naar het oordeel van de rechtbank gegeven dat de loonbetalingen zijn gedaan onder omstandigheden die verhaal door eiseres op de betrokken werknemers van de ten onrechte achterwege gebleven inhoudingen bij voorbaat uitsluiten.

Verweerder heeft derhalve terecht het netto uitbetaald loon herleid tot het premieloon werknemersverzekeringen. Dat de fiscus tot op heden nog niet heeft besloten tot naheffing van de tot haar competentie behorende heffingsbestanddelen loonbelasting en premies volksverzekeringen doet hieraan niet af. Niet de fiscale naheffing is in het kader van de vraag of mag worden gebruteerd het onderscheidend criterium, doch de (on-)mogelijkheid van verhaal door de werkgever op de werknemer van ten onrechte niet gepleegde inhoudingen. Ook overigens heeft de rechtbank geen grond gevonden het bestreden besluit voor onjuist te houden.

Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Rechtbank 's-Gravenhage,

RECHTDOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Centrale Raad van Beroep.

Aldus gegeven door mrs. E.R. Eggeraat, M. Groeneveld-Stubbe en L.B.A. Wöltgens en door hen in het openbaar uitgesproken op 12 december 2002, in tegenwoordigheid van F.P. Krijnen als griffier.

w.g. Krijnen

w.g. Eggeraat

Voor eensluidend afschrift,
de griffier van de Rechtbank 's-Gravenhage,

Verzonden op: **1 2 DEC. 2002**